

ere blevne modsagte af noget Medlem af Folkethingets Flertal. Det lykkedes ikke mig at komme til nogen bestemt Anskuelse om, hvad der egentlig paa dette afgjørende Punkt var Folkethingets flertallets Mening, igjennem de Udtalelser, hvormed Forslagsstilleren ledede og anbefalede Forslaget, og jeg søgte derfor at komme til en større Klarhed, en større Sikkerhed om, hvad der egentlig var det andet Things Mening, ved at rette to bestemte Spørgsmaal til Forslagsstilleren, nemlig om han absolut vilde paa ethvert senere Forhandlingsstandpunkt fastholde uforandret den gamle Form for de paagældende Love, og det andet, om han absolut vilde fastholde Folkethingets Forstaaelse af de gamle midlertidige Finantsloves Indhold. Jeg havde ventet, at Svaret derpaa havde været saa klart og bestemt, at jeg for saa vidt Svaret var gaaet i den ene Retning, derpaa kunde have støttet en indstændig Opfordring til dette Thing om at fortsætte Forhandlingen om denne Sag, at jeg kunde have anvendt den Indflydelse, jeg muligvis besidder her, til at formaa Landstinget til at fortsætte Behandlingen af denne Sag. Svaret kunde jeg ikke opfatte paa denne Maade. Forhandlingerne foreligge og have foreligget trykt allerede i nogen Tid, og jeg antager, at ethvert Medlem her i Salen har gjort sig bekendt med dem og paa Grundlag deraf dannet sig en selvstændig Mening om dette Spørgsmaal: hvorvidt en fortsat Forhandling med nogen Nytte kan finde Sted. Jeg skal endnu kun udtale, at naar, som jeg anser det for giuet, Forhandlingen om en midlertidig Bevillingslov er afbrudt eller bliver afbrudt i Dag, at dette saa vil være en stærk Opfordring til i begge Rigsdagens Afdelinger at fremme Behandlingen af Finantsloven for 1885—86 med al den Kraft, som Thingene formaa. Jeg haaber, at den Tid, der endnu er tilbage inden den 1ste April, vil være tilstrækkelig til Tilendebringelsen af Finantslovens Behandling, naar man vel at mærke fra alle Sider arbejder med fuld Alvor og søger at enes om Finantsloven selvølgelig paa Grundlag af gjensidig Hensyntagen. Mangler denne, anser jeg det for at være temmelig ligeheldigt, om Forhandlingsstiden bliver nogle Dage eller Uger længere.

Til det ærede Medlem, der havde Ordet nys (Madsen), skal jeg bemærke, at han jo svæber i en fuldstændig Vildfarelse, naar han tror, at de hidtidige midlertidige Finantslove have forudsat, at der ikke kan afholdes Udgifter uden at begge Thingene ere enige derom. Det er jo en fuldstændig Vildfarelse. De hidtidige midlertidige Finants-

love bemyndige til at afholde de nødvendige løbende Udgifter efter hidtil gjældende Regler med den Begrændsning, at Udgifterne ikke maa overskride det, der er opført af Regjeringen paa Aarets Finantslovforslag. Der er ikke Spør af, at der udfordres endvidere det, at ikke noget af Thingene skal have nægtet Udgiften.

Clausager: Da den høitærede Con-
fellspræsident i forrige Maaned forelagde Forslag til midlertidig Finantslov med et saadant Indhold, som det havde, og som jo nu senere er bifaldet af dette Things Flertal, saa maatte jeg uvilkaarlig sige mig selv, hvad kan dog i Grunden være den høitærede Regjerings Hensigt med at forelægge et saadant Forslag? Kan den have mindste Haab om at faae et saadant Forslag vedtaget af det andet Thing? Dette fandt jeg saa lidet sandsynligt, idet det for mig var aldeles utvivlsomt, at hvis Folkethinget vedtog et saadant Forslag til en midlertidig Finantslov, vilde det omtrentlig have afstaaet sig selv fra al Indflydelse paa Finantslovens Skjæbne. Der bliver altsaa nærmest tilbage at undersøge, for saa vidt man maatte tillade sig en kort Undersøgelse, Regjeringens Hensigt med Forelæggelsen. Jeg skal imidlertid ikke drifte mig til at løse Gaaden, men jeg har hørt Udskillige forsøge sig i Gaadens Løsning paa den Maade, at det maaske kunde tænkes, at Regjeringen, naar et saadant Forslag var forlæst, og man altsaa ved Finantsaarets Udlob kom til at staa uden vedtagen ordinær Finantslov, da vilde være i Stand til at sige, til nogen Beroligelse i det Mindste for en Del af dens Benner og Meningsfæller: Vi have jo dog forsøgt Alt, hvad vi kunde, for at komme ud over Vanfælighederne, og for i ethvert Fald om ikke at faae en ordinær Finantslov saa dog at faae vedtaget en midlertidig Finantslov; der var en vis Mulighed for, at det kunde lykkes, men Sligt er ikke lykkedes; en saadan midlertidig Finantslov har det ikke været os muligt at faae Thingene til at enes om, og da vi ikke kunne lade Statshusholdningen gaa i Staa eller hele Administrationen gaa i Stykker, maa vi jo nu selv give en Finantslov. Som sagt, jeg har hørt forskjellige forklare sig Gaaden saaledes, om det er rigtigt, skal jeg lade staa hen. Jeg har jo selvølgelig paa dette Tidspunkt ingen Tro til, at en midlertidig Lov vil blive vedtagen, eftersom vi i Dag have hørt det ærede 4de Medlem for 1ste Areds (Madsen) udtale sig, og om en ordinær Finantslov vil naae Vedtagelse til 1ste April, hvad det jo næsten lod til, at det ærede Medlem havde noget Haab om, veed man dog i